

ἜΤΟΣ Β΄.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 82

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10

Τιμή ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 17 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πρωτοδικῆς Τραπεζίτης.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1880.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ἄλλοτε ὅταν ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ, ὅτι αὐτὸς Βασιλεὺς ἔχει τὴν ἐπικρατοῦσαν ψῆφον εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα, ὁ κ. Τρικούπης ἐκερύνον τὸν ἀστοιχειώτον συνταγματικῆς ἀνατροπῆς πρωθυπουργόν, ὅστις διὰ τοῦ λόγου του καὶ ἴστω ἀπεύθυνον τὸ ἀρεῦθνον.

Καὶ τὰ πικρὰ ἀροκτῆρικὰ τότε πεινῶντα καὶ διψῶντα... τὴν ἀλήθειαν, ἐκάλυπτον μὲ πικραγῶδη χειροκροτήματα τοὺς λόγους τοῦ προμάρχου τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἦλθεν εἰς τὰ πράγματα μετ' ὀλίγον ὁ τοὺς φιλιππικούς του ἀσπίδα ὑπὲρ τοῦ ἀνευθύνου προτάξας, καὶ ὅτε προχθὲς προὐκάλει τὸ ἐκ Πέτερσχωφ διάταγμα, ἔγραψεν ἐν τῇ Ὁρῆ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἦτο ἠνγκυκασμένος ἐνεκ ἀναποδράστου ἀνάγκης ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὲς καιρὸν ἔτι, ἐνῶ ταυτοχρόνως διὰ τῆς φίλης του Παλιγγεσεσίας μᾶς προδιέθετεν εἰς τὸ ἐξαφρικόν, ὅτι ἴσως ἐπικνερχόμενος ὁ Βασιλεὺς μᾶς φέρῃ καὶ τὴν ὡς κληρονομίαν μακρονοῦ θεοῦ περιμενομένην ἀγαθμακίαν λύσιν τοῦ ζητήματος.

Οὕτω τὸ ἀρεῦθνον ὑπὸ τῆς ξυνωρίδος τῶν ὀργάνων τοῦ κατ' ἐξοχὴν συνταγματικοαπαθρεμμένου κ. Πρωθυπουργοῦ, δις ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μᾶς προυσιάζθη περιβεβλημένον τὸν λίαν στενόχωρον μανδύαν τοῦ ἀπευθύνου.

Τὰ δὲ τότε ἀροκτῆρικὰ, πίνοντα τὸ ὕδωρ τῆς λήθης ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, ἐλησημόνησαν ἐντελεῶς ὑπὲρ τίνος τότε ἐμάχοντο αἱ ἀπαλάμαι των.

ΣΤΡΥΦΝΟΥΤΣΙΚΟΣ.

Ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομικῆς μελετᾷ κεκυφῶς ἐπὶ τῆς τραπεζῆς του Le monde dans 2000 ans, par G. Pellegrin, ὅπως προικίσθη ἀπὸ τοῦδε τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν ἀστυνομικὸν ὀργανισμόν τῆς ἀπωτάτης ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ἣν, ἀν ἀληθεύῃ ἢ μετεμφύχως, βεβχίως ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἀνθρώπος, — ἀν τύχῃ ἀνθρώπος — ὅστις θὰ φέρῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὸν κ. Βαλέτταν, θὰ διορισθῇ ἀνώτατος ἐπόπτης τῆς καθριότητος τοῦ εὐδαιμόνου ἄστως καὶ τῆς δημοσίου ἀσφαλείας.

Ὁ κ. Διευθυντῆς ἀνγκινώσκει ἀφηρημένως.

Εἰτέρχεται ἀθορύβως κλητῆρ ἀστυνομικός, ὅστις ἰδὼν τὸν κ. Διευθυντὴν τόσον προσηλωμένον, ἐνδοιχάζει πῶς νὰ τὸν διακόψῃ καὶ τέλος προτιμᾷ νὰ βῆξῃ.

Ὁ κ. Διευθυντῆς πλανᾶται εἰς κόσμον ἄλλον, εἰς πολιτείας τελείας μετὰ δισχίλιον ἔτη.

Ὁ κλητῆρ τέλος ἀποφασίζει :

— Κύριε Διευθυντά...

— Τί ἀγαπᾶτε; λέγετε τυχέως! (χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν).

— Χθὲς τὸ βράδυ, κύριε Διευθυντά, μοῦ ἔκλεψαν δύο τῶν 28.

— Ἀχθεῖς ἐν κλητῆρα καὶ πῆγαινε νὰ τοῦ δείξῃς τὸν ὑποπτον, νὰ τὸν συλλάβῃ.

— Ἄν τὸν ἐγνώριζα, τὸν ἐπιανκ κ' ἐγώ.

Ὁ κ. Διευθυντῆς τραπεζεῖς ἐκ τῆς ἀπικνήτσεως, ἦν ἐνόμισεν αὐθάδη διὰ πολίτην, ὑψόνει ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ ἦθος μεγαλοπρεπέως,

— Πῶς; λέγει.

Ἄλλ' ἰδὼν, ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἴστατο οὐχὶ πτωχός τις ἀστὸς ἀλλ' ὑπάλληλος αὐτοῦ,